

Παρουσίαση του βιβλίου, Θέσεις της Μνήμης, επιμ. Πέτρος Φωκαΐδης- Αλεξάνδρα Χρονάκη, Νήσος, Αθήνα 2016.

Μπίκας Παναγιώτης, Δρ. Ιστορίας της Τέχνης, ΕΔΙΠ, Τμήμα
Αρχιτεκτόνων Μηχανικών ΑΠΘ

Ταχ. Διευθ. Στεφάνου Γρηγορίου 20, Άνω Τούμπα, Θεσσαλονίκη

Τηλ. 6973207645

mpikasp@yahoo.com

Presentation of the book *Sites of Memory*. ed. Petros Fokaides,
Alexandra Chronaki.

Bikas Panagiotis,

Stefanou Grigoriou 20, Thessaloniki

Παρουσίαση του βιβλίου, *θέσεις της Μνήμης*, επιμ. Πέτρος
Φωκαΐδης- Αλεξάνδρα Χρονάκη, Νήσος, Αθήνα 2016. [1](#)

«Καλώς ήλθατε στη βιομηχανία της μνήμης». Με την προκλητική αυτή φράση ξεκινούσε το άρθρο του «On the Emergence of *Memory in Historical Discourse*» ο Kerwin Lee Klein, Καθηγητής Σύγχρονης Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϋ, στο περιοδικό *Representations*, τον Χειμώνα του 2000, ένα τεύχος αφιερωμένο στα ζητήματα της μνήμης. (Kerwin Lee Klein, 2000, σ.127). ² Αυτή η φράση του Klein οριοθετεί τα βασικά στοιχεία της ανάδυσης της μνήμης σε μια κοινή γλώσσα που μπορεί να συνδέει διαφορετικούς επιστήμονες, αρχιτέκτονες ιστορικούς της τέχνης, και κοινωνικούς ανθρωπολόγους, όπως στο βιβλίο που συζητάμε.

Το θέμα φυσικά που σχετίζεται με την εδραίωση της μνήμης ως μιας νέας γλώσσας πασπαρτού είναι πολυσύνθετο και δεν εξαντλείται σε ένα σύντομο κείμενο. Θα λέγαμε ωστόσο ότι στην επιστήμη της ιστορίας από τη δεκαετία του 1970, και σε αυτό συνέβαλαν τόσο η εδραίωση της σχολής των *Annales* (Francois Dosse, 2000) στη Γαλλία όσο και η εμφάνιση μιας κοινωνικής ιστορίας στον αγγλοσαξονικό και στον γερμανόφωνο χώρο, και μετά έχουμε μια σαφή μετατόπιση από την παλιά γεγονοτολογική και θετικιστική ιστοριογραφία. Παράλληλα οι μελέτες για τη δημόσια χρήση της ιστορίας και της ιστορίας από τα κάτω, αναζωπύρωσαν το ενδιαφέρον για τον τρόπο που βίωναν και βιώνουν την ιστορία άτομα ή συλλογικότητες. Στη δεκαετία του 1980 η διαμάχη για την επίσκεψη του Ronald Reagan στο Κοιμητήριο του Bitburg, όπου ήταν θαμμένα και μέλη των SS, και η διαμάχη των ιστορικών στη Γερμανία, ανέδειξαν ότι η Ευρώπη ακόμη δεν είχε κλείσει τις πληγές της. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και η εισδοχή των παλιών ανατολικών χωρών στη σφαίρα επιρροής της Δύσης, με διαβατήριο και τις πολιτικές της μνήμης, αναζωπύρωσαν τη συζήτηση για το παρελθόν. Όπως σημειώνει χαρακτηριστικά ο Enzo Traverso για την Ευρώπη πλέον στόχος δεν είναι η εκπολιτιστική κατάκτηση αλλά η «οικουμενοποίηση της μνήμης των θυμάτων της». Η αποικιοκρατία, ο κομμουνισμός και η Σόα είναι οι υπερεθνικές εμπειρίες, η

μνήμη των οποίων ξεπερνά τα εθνικά σύνορα επιτρέποντας έτσι να τεθούν κοινές αναφορές. (Traverso, 2016, σ.318) Η αναφορά στο θύμα, που γίνεται και αυτό κυρίαρχο, αποτελεί λοιπόν το διαβατήριο για τα νέα κράτη που προέκυψαν μετά τις ανακατατάξεις που έφερε η διάλυση του κομμουνιστικού μπλοκ, το οποίο τους επιτρέπει να περάσουν το κατώφλι και να γίνουν ισότιμα μέλη της λέσχης των σύγχρονων εκσυγχρονισμένων κρατών. Η αύξηση αυτή των θυμάτων οδηγεί, όπως αναφέρει ο Tzvetan Todorov, σε ένα σουπερμάρκετ πόνου, όπου η κάθε κοινότητα θεωρεί ότι έχει υποφέρει περισσότερο. (Todorov, 1998, σ.193-194). Οι πολιτικές της μνήμης γίνονται λοιπόν κυρίαρχες, και το παρελθόν ανάγεται σε ένα πρόβλημα προς διαχείριση. Η κυριολεκτική και παραδειγματική μνήμη του Tzvetan Todorov (Todorov, 1998, σ.169) και η ευτυχής μνήμη του Paul Ricoeur, (Ricoeur, 2013, σ.820) είναι μερικές μόνο από τις προσπάθειες υπέρβασης αυτού του προβλήματος.

Παράλληλα το γεγονός ότι όπως αναφέρει ο Andreas Huyssen, το παρελθόν σήμερα πουλά πολύ καλύτερα από ό,τι το μέλλον, ώθησε σε μια ανάπτυξη της λατρείας για αντικείμενα ή ιστορίες από το παρελθόν, που όμως συνήθως χάνουν το ιστορικό τους βάρος και αποκτούν φетиχιστική αξία. (Huyssen, 2003, σ20) Ο φόβος της ταχύτητας, ο φόβος ότι ο χρόνος περνά τόσο γρήγορα, σε μια εποχή που παραδόξως όπως μας λένε οι νικητές η ιστορία έχει τελειώσει καθώς η κοινωνική εξέλιξη έχει βρει το τέλος της στον φιλελεύθερο καπιταλισμό, κάνει τον κάθε άνθρωπο και την κάθε κοινότητα ιστορικό του εαυτού της. Ο κόσμος μας μουσειοποιείται, για να συνεχίσω στη λογική του Huyssen, καθώς καθημερινά χτίζονται ή σχεδιάζονται νέα μουσεία συνεχώς. Ο λόγος φυσικά είναι και οικονομικός, αφού σε μια εποχή που τα μεγάλα οικοδομικά πρότζεκτ λιγοστεύουν, η μνήμη αναδεικνύεται σε ένα παρθένο έδαφος και η κάθε μια κοινότητα θέλει να δημιουργήσει το δικό της μουσείο, θεωρώντας ότι μόνο έτσι, συγκεντρώνοντας δηλαδή αρχεία και αντικείμενα, μπορεί να αποκτήσει αναγνωρισμένη οντότητα. Και είναι αρκετά ενδιαφέρον να αναλογιστούμε ότι σε μια εποχή που υποτίθεται ότι κυριαρχεί

ο άυλος καπιταλισμός, το αντικείμενο αποκτά μια ιδιαίτερη φετιχιστική αξία και αναδεικνύεται σε πρωταγωνιστή.

Σε μια από τις πιο γνωστές του αποστροφές στο εισαγωγικό του κείμενο στον πρώτο τόμο του *Le Lieu de mémoire* ο Pierre Nora ισχυριζόταν ότι: «Μιλούμε τόσο πολύ για τη μνήμη επειδή δεν υπάρχει πλέον. Σε μια παραδοσιακή κοινωνία τη μνήμη θα τη νιώθαμε παντού, σήμερα πρέπει να δημιουργούμε τόπους της μνήμης». (Nora, 1989, σ.18) Οι τόποι αυτοί της μνήμης είναι κυρίως, και όχι μόνο, τα μνημεία και τα μουσεία. Αυτά είναι που κυριαρχούν και στο πολύ ενδιαφέρον βιβλίο με τον χαρακτηριστικό τίτλο *Θέσεις της μνήμης*, που αποτελεί τα πρακτικά της ημερίδα, «Θεωρήσεις του Μουσείου» που οργανώθηκε από τον Πέτρο Φωκαΐδη και την Αλεξάνδρα Χρονάκη με την ευκαιρία ενός εργαστηρίου αρχιτεκτονικού σχεδιασμού που πραγματοποιήσαν τον σχεδιασμό ενός νέου αρχαιολογικού μουσείου στην Κύπρο, από το Τμήμα Αρχιτεκτονικής της Κύπρου τον Οκτώβρη του 2009.

Καταρχήν θα πρέπει να σημειώσουμε ότι το βιβλίο αυτό εντάσσεται σε μια ελληνική βιβλιογραφία για τη μνήμη που συνεχώς εμπλουτίζεται. Πέρα από τα κλασικά πλέον βιβλία του Maurice Halbwachs *Για τα Κοινωνικά Πλαίσια της Μνήμης* και του Paul Ricoeur, *Η Μνήμη, η Ιστορία, η Λήθη*, στα ελληνικά έχουν μεταφραστεί και τα σημαντικά βιβλία για τη μνήμη και την ιστορία των Jacques Le Goff, *Ιστορία και Μνήμη*, και Francois Hartog, *Καθεστώς Ιστορικότητας*. Επίσης αρχίζει να εμφανίζεται μια πρωτότυπη παραγωγή βιβλίων σχετικά με τη μνήμη, με βασικά χαρακτηριστικά πρώτον το ότι αποτελούνται από σύντομα κείμενα που είναι πρακτικά συνεδρίων ή ημερίδων, και δεύτερον ότι μελετούν τη μνήμη σε σχέση με το χώρο, τους θεσμούς- μουσεία- και την πόλη. Τα περισσότερα από αυτά τα κείμενα είναι γραμμένα από αρχιτέκτονες ή ιστορικούς, Οι ιστορικοί της τέχνης ενδιαφέρονται για τη μνήμη, μόνο αναφορικά με τον ρόλο της δημόσιας γλυπτικής.

Και στο βιβλίο που παρουσιάζουμε βασικοί άξονες είναι ο χώρος και η πόλη, ενώ η πλειοψηφία των συγγραφέων είναι αρχιτέκτονες. Θα ήθελα καταρχήν, προτού προχωρήσω σε δύο μόνο, επιμέρους ζητήματα που θεωρώ ότι αξίζουν να τα αναδείξουμε, να κάνω μια μεθοδολογικού τύπου παρατήρηση. Ένα βασικό πρόβλημα στη σύγχρονη παραγωγή λόγου στις ανθρωπιστικές επιστήμες, και περιλαμβάνω για την οικονομία του κειμένου και για διευκολύνω το επιχείρημα μου και την αρχιτεκτονική, προφανώς όχι το σχεδιαστικό της κομμάτι, είναι η συνήθως γενικόλογη αναφορά σε μια πληθώρα εννοιών και θεωρητικών μοντέλων, από τα μεταμαρξιστικά ρεύματα στη λογοτεχνική θεωρία, τη σημειολογία και τη λακανική πάντα ψυχανάλυση, χωρίς ωστόσο καμία γείωση στο γεγονός. Έχουμε δηλαδή μια μετατόπιση από ένα θετικιστικό λόγο, που βασιζόταν συχνά σε ένα άκριτο εμπειρισμό, σε έναν θεωρητικό φανφαρονισμό που δεν έχει καμία σύνδεση με την ιστορική μελέτη που είναι απαραίτητη όταν χρειάζεται να εξετάσουμε φαινόμενα όπως είναι η χρήση του χώρου, που είναι και το βασικό θέμα αυτού του βιβλίου. Και νομίζω ότι είναι κείμενο αναφοράς το κείμενο των Φωκαΐδη και Χρονάκη για το Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας και το Κυπριακό Μουσείο, όπου συνδυάζονται με υποδειγματικό τρόπο το ερευνητικό με το θεωρητικό κομμάτι και όπου επιτέλους ο Michel Foucault χρησιμοποιείται με πειστικό τρόπο.

Στο Εισαγωγικό τους κείμενο, οι Χρονάκη και Φωκαΐδης σημειώνουν ότι «Ως τόπος της απόστασης και της χαμένης χρηστικότητας/διαθεσιμότητας, το μουσείο αναπτύσσει διαρκώς διαδικασίες αναπλαισίωσης του περιεχομένου του και επινοεί αφηγηματικές τεχνικές και σημειωτικά συστήματα για να εξάγει νόημα και να διευθύνει τη μετάδοσή του, χωρίς όμως να ελέγχει απόλυτα την υποκειμενική πρόσληψή του. Η φαντασιακή, διανοητική υπόσταση του μουσείου καθιστά ανασφαλή και ανεπαρκή τη λειτουργία του ως μνημοτεχνικού μηχανισμού και την υπονομεύει. Το μουσείο μοιάζει εν γένει να λειτουργεί υπονομευτικά ως προς την επιτέλεση των ηγεμονικών κατασκευών, υποδεικνύοντας εντέλει την ανάγκη επιστροφής στο μουσείο και

όχι εξόδου από αυτό». (Χρονάκη, Φωκαΐδης, 2016, σ.27) Ο Klein στο άρθρο που έχω ήδη αναφέρει προειδοποιούσε για μια συχνή υποστασιοποίηση της μνήμης, σαν να είναι η μνήμη η ίδια ένα ενεργό δρών υποκείμενο ή ακόμη και ένας ήρωας της ιστορίας (Klein, σ.11). Νομίζω ότι στο κείμενο των Χρονάκη- Φωκαΐδη υπάρχει όχι μόνο μια υποστασιοποίηση της μνήμης, αλλά και μια υποστασιοποίηση του ίδιου του μουσείου. Η προσπάθεια να σωθεί το μουσείο από την κριτική για εμπορευματοποίηση οδηγεί τους συγγραφείς να στρέφονται αφενός στον Giorgio Agamben (Agamben 2016. 121-140) και στην πρόταση του για βεβήλωση του μουσείου, και από την άλλη στην Chantal Mouffe, καθηγήτρια Πολιτικής θεωρίας, η οποία προτείνει το μουσείο ως «τόπο αντίστασης στη νεοφιλελεύθερη ηγεμονική αγορά» (Mouffe 2010,274). Βέβαια η θέση της Chantal Mouffe ότι σήμερα το μουσείο θα μπορούσε να «γίνει ένας προνομιακός τόπος για τα έργα τέχνης όπου θα τους δίνεται η δυνατότητα να παρουσιάζονται σε ένα πλαίσιο που θα τα απομακρύνει από το πεδίο του εμπορεύματος» (Mouffe, 2010, 274) δείχνει νομίζω τον προβληματικό χαρακτήρα αυτής της διαχειριστικής θέσης για τον ρόλο του μουσείου στον σύγχρονο καπιταλισμό. Αντιθέτως νομίζω ότι πολύ πιο χρήσιμη είναι η θέση της Rosalind Krauss ότι το βιομηχανοποιημένο μουσείο έχει ανάγκη ένα συγκεκριμένο υποκείμενο, ένα υποκείμενο που δεν ψάχνει για κάτι που θα το επηρεάσει πνευματικά, αλλά για κάτι που θα του δημιουργήσει έντονα συναισθήματα, ένα υποκείμενο που αντιλαμβάνεται την πολυδιάσπαση του ως ευφορία, ένα υποκείμενο που το πεδίο της εμπειρίας του είναι όχι πλέον η ιστορία, αλλά ο ίδιος ο χώρος. (Rosalind Krauss, 1990, σ.17) Υπόρρητα εδώ διαφαίνεται η περίφημη κριτική του Herbert Marcuse στον καταφατικό ρόλο της κουλτούρας όταν θεωρεί, όπως μεταφέρει τη σκέψη του ο Douglas Brent McBride, ότι «το σύγχρονο μουσείο εκπληρώνει κυρίως μια καταφατική και όχι μια κριτική λειτουργία, προσφέροντας ένα καταφύγιο τάξης και ανακούφισης για να αντισταθμίσει την έλλειψη πολιτικών δικαιωμάτων και συλλογικότητας που χαρακτηρίζει τη ζωή έξω από τους μαρμαρένιους του τοίχους». (McBride, 2006, σ.26)

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες τι ρόλο μπορεί άραγε να παίξει το μουσείο σε μια θερμή ιστορικά περιοχή όπως είναι η Κύπρος, όπου τα ζητήματα μνήμης παραμένουν όχι μόνο ανοικτά αλλά κυρίαρχα. Και εδώ θα ήθελα να σημειώσω την αναφορά του Αριστείδη Αντωνά στο κείμενό του «Το Μουσείο των Δύο Εθνικισμών», που αρνείται τη δυνατότητα να εφαρμοστεί στην Κύπρο η «τυπική δυτική αστική λήθη του εγκλήματος». (Χρονάκη, Φωκαΐδης, 2016, σ.204) Η ανάλυση του Αντωνά είναι πολύ ενδιαφέρουσα, ωστόσο η αναφορά του ότι η δυτική λήθη είναι μια κανονικότητα, από τη οποία θα πρέπει να περάσουν όλοι οι λαοί, είναι νομίζω συζητήσιμη.

Οπότε παραμένει ενεργό το πρόβλημα του τι μπορεί να προσφέρει ένα μνημείο ή ένα μουσείο για να υπερβούμε την κυριολεκτική μνήμη του Tzvetan Todorov. Η Λία Γυιόκα στο κείμενό της «Ψυχοθεραπεία και συνενοχή στις σύγχρονες μνημονικές πρακτικές. Το άγαλμα του Μπρους Λι στο Μόσταρ και η Πύλη της Λαμπεντούζα» τονίζει ότι «από πολλά μνημεία μαζικών θανάτων της κοινωνίας των πολιτών στη Δύση φαίνεται να απουσιάζει η ανάγκη για αντιμνημεία και αποκαθλώσεις που θα είχε στόχο να καλλιεργήσει την αίσθηση ανατροπής της συμβολικής τάξης πραγμάτων · φαίνεται λοιπόν να απουσιάζει ένα γενικότερο πολιτικό κίνητρο ανταγωνιστικό προς την κυρίαρχη παραγωγή των γεγονότων και της νοηματοδότησής τους». (Χρονάκη, Φωκαΐδης, 2016, σ.159)

Αυτό που αναδεικνύει η Λία Γυιόκα είναι οι δυσκολίες και οι κίνδυνοι που προκύπτουν από τη μεταφορά όρων από τη ψυχανάλυση, όπως τραύμα και πένθος, στο κοινωνικό πεδίο. Και ο Klein, από τη μεριά του ιστορικού, θα συνδέσει τη χρήση του πένθους από τους ιστορικούς ως αναλυτικό εργαλείο με New Age φαινόμενα και με βιβλία αυτοβοήθειας. Ο ιστορικός σήμερα συχνά, λειτουργεί ως ψυχαναλυτής μιας κοινωνίας που θέλει να επιβεβαιώσει τις μνήμες της και το ρόλο της ως θύμα.

Η σύντομη αυτή παρουσίαση δεν εξαντλεί το ενδιαφέρον των διαφορετικών μεταξύ τους κειμένων σχετικά με τους τύπους της μνήμης, συνήθως τραυματικής και δύσκολα διαχειρίσιμης. Προσπάθησα ωστόσο να αναδείξω τα βασικά κατά τη γνώμη μου σημεία ενός συνόλου κειμένων που έρχονται να εμπλουτίσουν την πρόσφατη και συνεχώς ανανεούμενη ελληνική βιβλιογραφία για το θέμα της μνήμης, συνδέοντάς τα με τα ζητήματα που αφορούν τη σύγχρονη μουσειολογία και θεωρία της ιστορίας.

Βιβλιογραφία

Agamben Giorgio (2006), Βεβηλώσεις, μτφρ. Τσιαμούρας Π. Αθήνα, Άγρα.

Halbwachs Maurice (2013), Τα Κοινωνικά Πλαίσια της Μνήμης, μτφρ. Ζέη Ελευθερία, Αθήνα, Νεφέλη.

Kerwin Lee Klein (2000), «On the Emergence of Memory in Historical Discourse», Representations, 69.

Francois Dosse (2000), Ιστορία σε Ψίχουλα, Από τα Annales στη «Νέα Ιστορία», μτφρ. Βλαχοπούλου Αγγελική, Ηράκλειο, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης.

Le Goff Jacques (1998), Ιστορία και Μνήμη, μτφρ. Κουμπουρλής Γιάννης, Αθήνα, Νεφέλη.

Hartog Francois(2014), Καθεστώς Ιστορικότητας, Παροντισμός και Εμπειρίες του Χρόνου, μτφρ. Κουσουρής Δημήτρης, Αθήνα, Αλεξάνδρεια.

Huyssen Andreas (2003), *Present Pasts, Urban Palimpsests and the Politics of Memory*, Stanford California, Stanford University Press.

Krauss Rosalind E. (1990), «The Cultural Logic of the Late Capitalist Museum», *October* 54.

McBride Douglas Brent (2006), «Modernism and the Museum Revisited», *New German Critique*, 99.

Mouffe Chantal (2010), «The museum Revisited», *Artforum*, 48, 10.

Nora Pierre (1989), «Between Memory and History: Les Lieux de Mémoire», *Representations*, 26.

Ricoeur Paul (2013), *Η μνήμη, η ιστορία η Λήθη*, μτφρ. Κομνηνός Ξενοφών, Αθήνα, Ίνδικτος.

Todorov Tzvetan (1998), «Οι καταχρήσεις της μνήμης», στο *Εβραϊκή Ιστορία και Μνήμη*, επιμ. Οντέτ Βαρών Βασάρ, Αθήνα, Πόλις.

Traverso Enzo (2016), «Η Ευρώπη και οι μνήμες της. Επιστροφές και Συγκρούσεις» στο *Η Ιστορία ως πεδίο μάχης, Ερμηνεύοντας τις βιαιότητες του 20ου αιώνα*, μτφρ. Νίκος Κούρκουλος, Αθήνα, Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου.

